

LIBRIS

We know
books.

Victor Niță

Peisaj cu Noiembrie

poeme 1967-2017

Antologie alcătuită de Petra Petresco

Ilustrații de Lucia Niță-Martin

Prefață de Iulian Comănescu

Biobibliografie de Alexandru Dumitriu

Tehnoredactare Mihăiță Stroe

Editura Vinea

București

2025

Victor și poeziile lui de Iulian Comănescu / 5

Turnul Neboisa
(1967-1984)

Ceva / 13	31 / Numele tău
Întâlnire / 14	32 / La margine
Nebun fericit / 15	33 / Legendă de Noiembrie
Singura posibilă mărturie despre inima nopții / 16	34 / Din nou Noiembrie
Lacom de sine / 17	35 / Orfeu la curțile imperiale
Oedip / 18	36 / Studiu pe alb
Pasăre galbenă / 19	37 / Încă nu
Noapte cu craniu / 20	38 / Moartea Sfântului Gheorghe
Iubire / 22	39 / Pentru a fi
Final de așteptare / 23	40 / Geniu
Vara / 24	41 / Elegie corvină
Clipa / 25	42 / Câine mort
Drept / 26	43 / Nuntă
Vânător / 27	45 / Mașina de îndreptat societatea
Schiță pentru un portret cu Hamlet / 28	48 / Ospăț cu cimpoi
Amar / 30	49 / Cântec duios
	51 / Urcați-vă-n Turnul Neboisa

Autoportret / 65	83 / Lumină albastră
Dans pe gheață / 67	85 / Noaptea înțeleptului meu
De-a lungul unui drum de țară / 69	87 / Noiembrie continuu
Dihanie / 71	89 / Pândă cu muguri
Dimineată goală / 73	91 / Pe muntele negru
E toamnă în lumina limbii române / 75	93 / Peisaj cu Noiembrie
Încoronarea voievodului	95 / Punct final
Theodosie Basarab / 77	97 / Sfârșit la marginea pădurii
Legendă / 79	99 / Singurătatea apartamentului
Libelulă și fulger / 81	101 / Stradă veche

Elegiile Întunecatului Prinț Dracula (2015-2017)

Întâia elegie / 106	111 / A treia elegie
A doua elegie / 108	114 / A patra elegie
Elegia a cincea / 118	

<i>Biobibliografie Victor Niță</i> de Alexandru Dumitriu / 123
I. „Drept ca o lumină”. Un poet al Hunedoarei / 125
II. <i>Turnul Neboisa</i> (1984). Dosar de receptare critică / 133

LBRIS

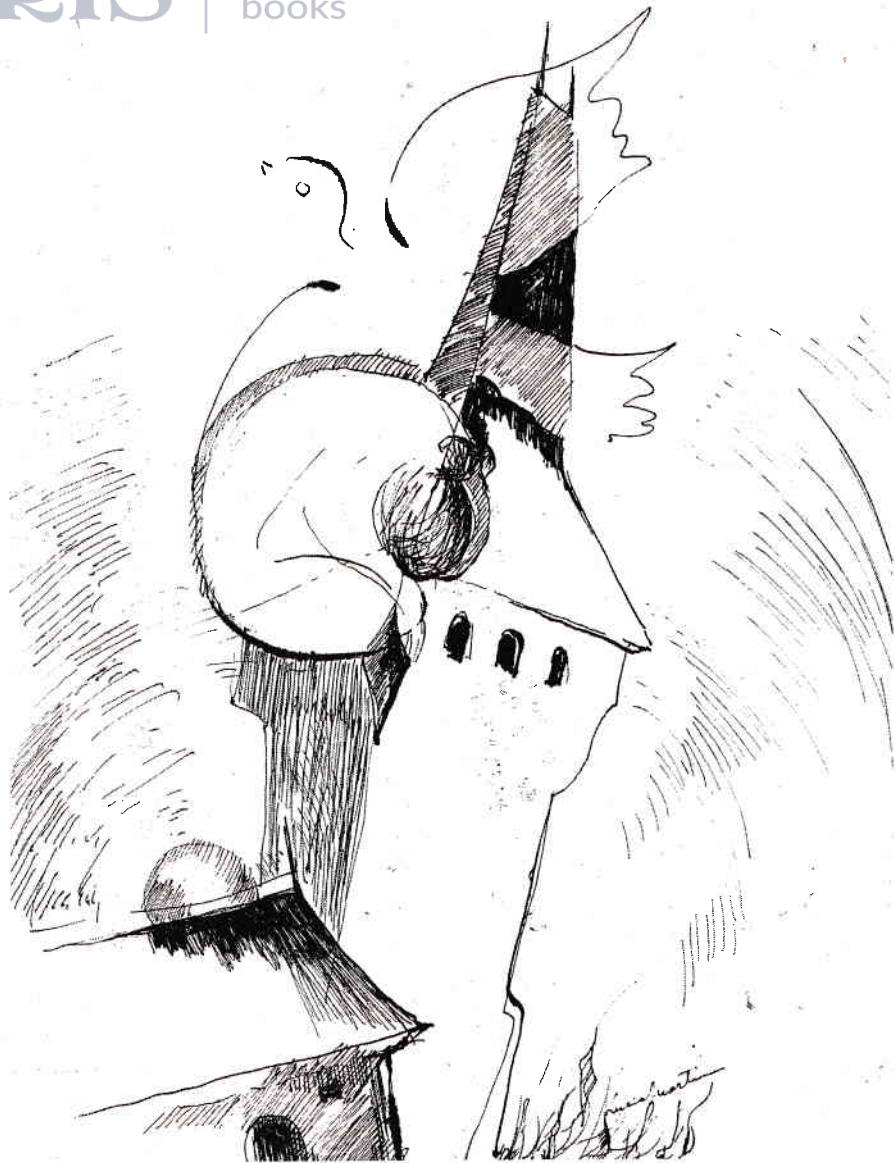
We know
books

Turnul Neboisa

1967-1984

LBRIS

We know
books

Ceva arde fără-ncetare
În mijlocul cenușii
miroase a gheare de vultur
încleștate-n jăratecul acela
carnea se face scrum osul
crapă și sângele sfârâie prin
aerul întunecat ci altă
mărturisire nu-i
doar ochii ochii ochii

ce au văzut inima acelui ceva
arzând fără-ncetare în mijlocul cenușii

Să tot mergi pe-un câmp
seara dimineața ziua noaptea
să bată vântul să răsară
stelele să cadă seara
să te bată soarele-n cap
și să te trezești
cu o piatră la picioare

să te-apleci
să o iei în mână
și să vezi că nu e nimic altceva
decât o piatră în care-i
săpat chiar chipul tău

atât și nimic mai
mult

Cu dinții agățat
de înțeleșul
fiecărui lucru în parte
mușc lacom
până la sâmburii
de piatră

sparg sâmburii de piatră
în dinți
și-adun în palmă
înfrigurat
și cu ochii ieșiți din orbite
resturi de sâmburi de piatră
și resturi de dinți
și cu gura toată plină
de sânge
râd ca un nebun
fericit

Arareori aleșii lumii ajung
să treacă dincolo de-acel grilaj
în spatele căruia inima nopții,
imensă și plină de toate tainele, respiră
și-n inima inimii nopții
un ghem de fulgere
pulsând precum un ghem de șerpi
vineți în mijlocul unei peșteri
în care picior de om încă n-a călcat
arareori aleșii lumii să ajungă
în preajma inimii inimii nopții
de unde drum de-ntoarcere nu-i
ci dacă totuși cineva
află drumul de-ntoarcere
e ca și un om mort
destul să se-ncumete doar
să rostească numele tainelor
acolo zărite, în inima inimii nopții,
și fulgerele brusc s-ar declanșa
retezându-i gâttelejul într-o singură clipă
și o altă mărturie
despre inima nopții
nu se mai poate face

Lacom de sine, acel
arbore esențial al lumii
își oprimă frunza
întorcând-o înspre rădăcină,
cum mi-aș întoarce ochiul eu
înlăuntru-mi spre-ntuneric
refuzând sălbateca lumină

cum mi-aș târî sufletul eu
de-a bușilea cu fericire
pe tăișul unei săbii de foc

și ca un șarpe-mbătrânit
cu ultimul venin să-mi mușc
din coadă, lacom de sine
și flămânzit, flămânzit...

Ard veșnice zăpezi pe fruntea
munților lăcaș de zei eternitate

și eu mă-ncumet înlăuntru-mi
tot mai adânc pustiu genune
pisc de timp lumină sunet
mușc din mine lacom și străin
și bolnav ochiul mi-l întunec
și plâng și dorm și plâng

– visez cum tu
mamă plângi alătura de mine –
(cine-i cel ce-am fost atunci
și cine-i cel ce-acuma plânge?)
Searbăd și deșart nisip
curge-ntro clepsidră-ntunecată
surd imn la viața-mi terminată
plâng și plâng și-arareori
străfulgeră-n atâta întuneric
izbăvirea lacrimilor mai curate
munți zăpadă zei eternitate

plâng însingurat în întuneric și
orb încerc a mă cunoaște.

Nu mă pot dezlipi de-această pasăre
pictată-ntr-o lumină galbenă
și nu mă țintuiește locului
orbitoarea lumină ce-o aruncă
împrejuru-i, ci scheletul subțire
abia conturat din care parcă se naște
lumina, uimită fiind pasărea însăși
încremenită în zbor și dăruindu-se, iată,
ochiului meu

ci nu-i sunt oare aidoma,
nu-mi zvârlu eu întruna
carnea de pe oase
încât m-am întrebat al cui
să fie acest sac de oase alergând
cu sângele-n derivă către roșu stins
și-al cui să fie acest ochi
prin lume-ntruna rătăcind?!

La temelia adâncă a nopții
netulburat semnul tăcerii,
întunericul cel mai greu
din orbitele-i reci se revarsă,
două furnici ies ostenite
ca două lacrimi negre
pe osul îngălbenit de timp
și tot din orbitele-i reci
în afară sar azvârlindu-și
hainele mucegăite sfinți
bolnavi și îngeri demenți
stârnind prin aerul nemișcat
un dans de cărnuri vechi
și puhave

Netulburat semnul tăcerii
la temelia adâncă a nopții,
horcăie în gâtlej viața
de altădată
și se-aud
năruindu-se biserici mari cu
turla de lemn putregăit și-n
țărână cad alături
clopote de pâslă cu limbă
de câlți

Descărnată-i gura semnului
tăcerii la temelia adâncă a nopții,
clămpănesc dinții altădată
încleștați în sâmburele de piatră
al vieții. Dar ce este viața?!